

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți

Anul XIX(2019), nr. 404(16 –31 August)

Dragii mei enoriași!

Mănăstirile la români. Pământul țării noastre este presărat de mănăstiri, schituri și metocuri mănăstirești. Alături de biserici, ele formează o adevărată podoabă, o adevărată ghirlandă de odoare sfinte închinată lui Dumnezeu. Așa a fost dintotdeauna în istoria poporului român. Rare au fost localitățile, cât de mici, în care să nu fie construită „Casă” lui Dumnezeu. În felul acesta locuitorii s-au simțit mai aproape de Dumnezeu, mai apărați de nenorociri. Mănăstirile și bisericile transmit prin veacuri mesajul spiritualității creștine-ortodoxe.

Foarte multe dintre mănăstiri sunt ctitorii domnești, altele ctitorii ale marilor demnitari și boieri ai țării, iar altele ale unor obști sătești. Au fost ridicate ca rugăciune către Dumnezeu pentru ajutor în luptă și primejdii, ca altare ale permanenței liturgice, ca puncte strategice uneori, dar și ca mulțumire pentru binefacerile primite de la Dumnezeu. Au fost dotate cu proprietăți și scutiri fiscale, dându-li-se posibilitatea prosperității. Unii istorici au considerat că această politică a multor domni români a avut drept scop slăbirea marilor proprietăți feudale. Deși aparțineau mănăstirilor, bunurile materiale respective puteau fi folosite oricând, la nevoie, de domnie, pentru soluționarea unor probleme superioare de stat. Prima mănăstire cunoscută în documente la români a fost Vodița din Mehedinți, ctitorie a Sfântului Nicodim de la Tismana(1374). Mănăstiri au existat însă și până atunci, dar ele au fost distruse de popoarele migratoare. Există descoperiri arheologice, care vorbesc despre existența unor vetre monahale încă din secolele III-IV.

După aproape două mii de ani de viață monahală, încercăm să facem o scurtă sinteză a ceea ce au reprezentat mănăstirile în istoria poporului român. Problema e vastă însă.

1. Mănăstirile au fost puncte strategice, adevărate cetățui înconjurate de ziduri groase, cu creneluri, în care s-au adăpostit corpuri de armată și de unde au opus rezistență invadatorilor;

2. Mănăstirile au fost adevărate scări de legătură între cer și pământ. În ele s-au oficiat slujbe permanente, zi și noapte, dar mai ales Sfânta Liturghie zilnic. Călugării nu au fost ruși de lume, ci, chiar retrași în munți și locuri pustii, ei au fost în mijlocul lumii. S-au rugat pentru ei înșiși, dar s-au rugat și pentru lume, pentru nevoile materiale și spirituale ale fraților lor din mirenii, pentru apărarea țării de dușmani, de boli și calamități naturale, pentru bunul mers al vremurilor și al oamenilor. Mănăstirile au fost adevărate spitale duhovnicești;

3. În mănăstiri s-au înființat primele spitale la români. Se numeau bolnițe. În aceste spitale erau tratați în special bolnavii proveniți din rândul săracilor, care nu-și puteau permite să meargă la medici. Aici erau îngrijiți de călugări și călugărițe cu leacuri tradiționale, naturiste, păstrate cu sfințenie din generație în generație;

4. În mănăstiri s-au înființat primele orfelinate la români. Erau mame sărace, altele cu mulți copii, altele tinere fete căzute în păcat, care nu voiau sau nu puteau să-și mai crească nou-născutul. Drept urmare, se duceau și-l puneau la poarta mănăstirii. Îl găseau acolo viețuitorii dimineța. Ce erau să facă? Îl luau, îl creșteau, îi dădeau o educație aleasă, iar când ajungea la vârsta majoratului își alegea calea: rămânea în mănăstire sau pleca în lume;

5. În mănăstiri s-au înființat primele azile de bătrâni. Au fost întotdeauna bătrâni fără urmași, bătrâni goniți de acasă de copii, oameni fără căpătâi, care au căutat un adăpost în mănăstiri. Nu au fost alungați. Au fost primiți la mănăstire și acolo au rămas până la sfârșitul vieții;

6. În mănăstiri s-au înființat primele tipografii. Au rămas adevărate pietre de hotar în istoria culturii românești mănăstiri precum Govora, Bistrița din Vâlcea, Dealul din Târgoviște, Neamț din Moldova, Antim din București și multe-multe altele. În mănăstiri s-au tipărit sute de cărți în mii de exemplare. Indiferent de provincia în care a funcționat tipografia, cartea s-a răspândit în toate provinciile românești. Ele erau scrise la început în limbile greacă sau slavonă, limbi oficiale, apoi, începând de la Coresi din secolul al XVI-lea, în cea mai curată limbă românească. Aceste tipărituri au contribuit la întărirea credinței ortodoxe, la formarea, cristalizarea și unitatea limbii române în întreg spațiul românesc locuit de români. Dacă în alte țări, precum Franța, spre exemplu, există multe dialecte, așa încât francezii dintr-o provincie nu se înțeleg cu cei din altă

provincie decât dacă vorbesc franceza oficială, care nu-i alta decât limba/dialectul capitalei, la noi nu se întâmplă așa ceva. Dobrogeanul se înțelege foarte bine cu bănățeanul, olteanul cu maramureșeanul, bihoreanul cu moldoveanul. La noi este una și aceeași limbă și la aceasta și-a adus din plin contribuția cartea românească tipărită de-a lungul veacurilor în mănăstirile românești. Cărțile acestea au contribuit și la unitatea de credință creștină-ortodoxă, la apărarea de influențele prozelite, catolice, protestante și nu numai. Dar cărțile din mănăstirile noastre au ajutat creștinii din alte țări, aflați sub stăpânire musulmană, să-și păstreze credința și limba. Aici, în mănăstirile noastre au fost tipărite cărți în limbile greacă, arabă, sârbă și bulgară, ba chiar și în georgiană, știindu-se cât de necesare le erau fraților creștini de acolo;

7. În mănăstiri au funcționat ateliere meșteșugărești, în care s-au dezvoltat artele minore, precum prelucrarea metalelor prețioase, pietrelor scumpe, țesătorii, croitorii etc. Din mănăstiri au ieșit obiecte de cult de mare finețe, veșminte arhieresti și preoțești, care azi sunt adevărate puncte de referință în muzee;

8. În mănăstiri s-au dezvoltat artele, precum pictura, sculptura, arhitectura, muzica, literatura, miniaturile și altele. Altfel spus, religia a ajutat artele să se dezvolte, iar artele au ajutat religia să se exprime, iar la acest dialog translatorul principal a fost mănăstirea. Mulți pictori, sculptori, arhitecți, muzicieni de prestigiu și-au făcut ucenicia și apoi au dat ce au avut mai frumos în lucrarea lor de creație mănăstirilor și bisericilor. Nicolae Grigorescu este un exemplu în acest sens. Mulți scriitori și poeți au fost apropiați ai mănăstirilor și acolo, în liniștea monastică, și-au scris o parte din operele lor. Amintim în acest sens pe Mihai Eminescu, George Coșbuc și alții;

9. În mănăstiri au funcționat primele școli românești. Ele erau necesare pentru pregătirea preoților, dar apoi și-au diversificat programa și au introdus și discipline laice, devenind adevărate centre de cultură. Școala, devenită „academie” de la Mănăstirea „Sfântul Sava” din București este edificatoare în acest sens. La aceste școli au predat dascăli luminați, proveniți din rândul călugărilor, unii dintre ei fiind școliți la Constantinopol, Athos, dar și în centre europene. Arhimandritul Eufrosin Poteca de la Gura Motrului, spre exemplu, este primul profesor de filozofie la români, iar cursul lui de istoria filozofiei l-am descoperit la Biblioteca Academiei din București și l-am publicat cu mai mulți ani în urmă;

10. Mănăstirile au fost prezente în viața cetății, la necazurile și durerile Neamului. Nu a fost război în care mănăstirile să nu-și dea obolul lor de viață și de sânge. Am aminti în acest sens numai Războiul de Independență(1876-1878) și Primul Război Mondial(1916-1917), de la care au fost date publicității numeroase documente. Atunci au fost mobilizați sute de călugări și călugărițe din mănăstirile noastre. Pe front, unii au fost folosiți ca brancardieri pentru culegerea și transportul răniților de pe câmpul de luptă la spitalele de campanie, alții au fost folosiți, după o sumară pregătire, drept cadre medii(asistenți și asistente medicale) în spitalele de pe front. Mulți, foarte mulți au murit străpuși de gloanțe, sfârtecați de obuze sau decimați de boli contagioase. În timpul războaielor, mănăstirile au contribuit la susținerea frontului cu bani și alimente pentru oameni și animale;

11. Din mănăstiri s-au ridicat oameni de cultură și de artă de mare valoare. Nu se va putea scrie istoria culturii românești fără a se aminti de contribuția lui Macarie, Coresi, Varlaam, Antim Ivireanul, Dosoftei, Simion Ștefan, Petru Movilă, Andrei Șaguna și mulți-mulți alții. Din mănăstiri s-au ridicat călugări și ierarhi luminați, care au slujit pe domni ca diplomați, ca înalți funcționari ai cancelariilor domnești, fiind și fini cunosători ai unor limbi străine. Din mănăstiri s-au ridicat mari duhovnici și oameni cu vederi înaintate, care au scris cărți, în care au adâncit învățătura teologică, au argumentat-o și au apărat-o.

S-ar mai putea scrie multe despre mănăstirile noastre, fiindcă ele sunt prezențe vii ale istoriei românești, jaloane ale drumului ce leagă veacurile, oamenii între ei, dar și pe oameni cu Dumnezeu. Se cuvine să le vizităm, să ne bucurăm de valorile lor, să ne împărtășim de darurile spirituale ce ni le oferă și mai ales de rugăciunile ce ni le dedică cu generozitate.

*

Sfaturi părintești. Iată câteva gânduri ziditoare de suflet ale **Părintelui Savatie Baștavoii:**

„Nevoia de a spune ceva lumii este o nevoie profund umană, cea mai profundă și omenească nevoie. Spre deosebire de oameni, animalele se ascund în locurile cele mai tainuite și fac totul pentru a nu fi găsite. Animalul descoperit este un animal mort, pe când noi simțim că trăim doar în măsura în care ne descoperim altora. Experimentul Facebook a demonstrat asta în chip desăvârșit. Pe de altă parte, avem ocazia să vedem ce avem de spus lumii fiecare dintre noi. Cu cât ne descoperim mai des, cu cât suntem mai expuși lumii și trăim cu gândul la ea, cu atât ne golim mai mult. O poză cu pantofii noi? O poză cu noi? În fiecare zi aceiași. Tot mai pustii. Tot mai singuri. Tot mai neinteresanți. Când noi înșine nu mai găsim mulțumire

înlăuntrul nostru, ne facem o poză că poate altcineva, oricine, va găsi că suntem interesați. Tristețea umanității a atins apogeul. Iar noi suntem martori. Oare, cum de Dumnezeu ne găsește încă interesați?

...După ce lumea s-a luptat să-l despartă pe om de Dumnezeu, acum se luptă să-l despartă de propriul suflet. Nimic nu are omul mai prețios decât sufletul său. Sufletul întreg, cu toate puterile lui, cu energia lui, cu setea lui de cunoaștere, cu setea de adevăr, cu setea de frumos. Când sufletul omului se deschide, cerurile se prăbușesc în el, aceste ceruri trecătoare. Puterea sufletului este mai mare decât iadul, mai mare decât orice suferință, mai mare decât boala și moartea. Cuprindeți în sufletele voastre lumea și o preschimbați în lumină. Lumina adevărată care tămăduiește orice rană. Numai într-un astfel de suflet se arată Dumnezeu. Numai un astfel de suflet este viu cu adevărat și prilejuiește fericirea neconținută.

...Oamenii au părăsit munții, dealurile umbroase, marea și pajiștile liniștite pentru a se muta la orașe. Aici au apă care curge la o atingere de mână, răcoare prin telecomandă, căldură fără fum și lumină fără soare. O dată pe an ei plătesc din economiile muncite în restul anului pentru a călca nisipul mării, iarba muntelui și pentru a trage în piept aerul liber dinafara orașelor. Ei denumesc această ocupație vacanță. Corpurile lor nu strălucesc de îndemânare, ei își plătesc oameni care să-i ajute să urce pe cal, plătesc instructori care să le țină picioarele pe schiuri, își pun căști și scuturi la genunchi și coate pentru a nu se lovi de pietre. Oamenii nu mai pot merge fără a simți pericolul pe creste, se împiedică în iarbă și ajung la urgență dacă se ating de o floare necunoscută. Corpurile celor de demult erau frumoase și mlădioase, îndemânate pentru că munceau. Corpurile de azi sunt leneșe și cea mai mare grijă a oamenilor a ajuns propria grăsime, încheieturile slabe și fleșcăiala timpurie a pielii. Sufletele parcă au ieșit și ele din trupuri și bănuie prin păduri, adorm pe flori, ne cheamă înapoi în liniștea de altădată. Omul este cea mai neînțeleasă faptură din câte a făcut Dumnezeu pentru că își face rău singur și nu primește grija și iubirea celui ce vrea să-l ajute.”

*

Argumentul cosmologic. O interesantă poezie am găsit pe internet semnată de **Domnul Ilie Costinescu**, în care aflăm pe bătrâna din satul românesc căutându-L pe Dumnezeu în creația Sa, așa cum teologii și filozofii au făcut-o de-a lungul mileniilor. Aceia nu întotdeauna L-au găsit pe Dumnezeu, dar bătrâna noastră întotdeauna. Aceia L-au căutat pe Dumnezeu pentru a scrie cărți și studii savante, bătrâna noastră pentru a-și mântui sufletul.

„Bunica nu avea cultură,
Nu studiase-așa, ca noi..
Se „cultivase”-n bătătură
Și la prașit de păpușoi.

Nu, nu era analfabetă,
Dar nici școlită nu era.
Din Biblia îngălbenită
De multe ori ea ne citea..

Mi-o amintesc în nopți de
vară,
Cum se ruga lui Dumnezeu
Privind spre stele, în grădină,
Și neștiind că sunt și eu..

Ea nu luase masterate,
Nici doctorate n-a luat,
Însă credea cu fermitate
În Cel ce lumea a creat!

Cum să-i fi spus bunicii mele,
Ce se ruga spre cer mereu,
Că bolta cea cu mii de stele

Nu-i opera lui Dumnezeu?!

Să fi-ndrăznit să-i zici bunicii,
În noaptea cu parfum de fân,
Că greierii și licuricii
Nu-L au pe Dumnezeu

Stăpân?!

Nici n-ai fi terminat ideea,
Știu foarte bine ce îți spun:
Bunica mea, din clipa-aceea
Te-ar fi privit ca pe-un nebun!

Căci, după mintea ei vioaie,
Nimic nu-i fără autor:
Nici clăi de fân, nici

mușuroaie,
Nici simpla urmă de tractor!

Să îi fi spus bunicii mele
Că soarele ascuns în nor,
Sau câmpul cel cu floricele,
Există fără Creator?!

Așa erau bătrânii noștri,
Crezând în Domnul

Dumnezeu;

Strămoșii au crezut, bunicii,
Și mama mea credea, și eu..

Dar intelectualii lumii,
Cu diplome la școli de soi,
Mai caută și-acum dovada
Că ei se trag din maimuțoi!

Ei scurmă harnici prin țărână
Și caută bucăți de os
Prin care vor să demonstreze
Că nu suntem ai lui Hristos!

Aceasta este marea luptă,
Vrăjmașul vrea prin rațiuni
Să ne lipsească de credința
Ce-o moștenim de la străbuni..

Să nu-i lăsați să vă golească
De harul ce-l aveți în voi;
Rugați-vă să se-nmulțască,

Iar Duhul va veni șuvoi,

*Căci Tatăl nostru ne iubește
Și nu ne lasă lui Satan.
Cu harul Său ne ocrotește,
Vrăjmașii se trudesc în van!*

*Pe cei ce pierd credința
dreaptă
Și-ncep să-și râdă de strămoși,
O grea robie îi așteaptă,
Căci demonii nu sunt miloși!*

*Urcați, urcați în Arca Sfântă,
În casa Domnului Hristos!
Biserica pe val plutește,
În timp ce lumea merge-n
jos!”*

*

Mârsăvia. Toamna lui 1968. Eram la seminarul din Craiova, candidat la examenul de admitere. Eram 120 candidați pe 14 locuri. Concurența era cumplită. Primele examene, vizita medicală și muzica, erau eliminatorii. Treceai de astea, mergeai la celelalte obiecte, scris și oral. Majoritatea candidaților eram copii de țară, puțin cunoscători într-ale muzicii. Între noi era un candidat foarte elegant și plin de el. Era fiul unui profesor de muzică de la un liceu din Gorj. Tatăl lui era prezent acolo și amintea interlocutorilor că fusese coleg cu profesorul de muzică de la seminar, Sanda Teofil. În ajunul zilei în care dădeam examen la muzică, domnul profesor B. a început să ne trieze. Ne punea să luăm tonuri după orgă, după diapazon, ne punea să cântăm și ne aprecia pe fiecare. Oricum, după ce-ți făcea el o „examinare”, rămâneai cu convingerea că n-ai ce căuta pe acolo, că ești departe de muzică.

În final, domnul B. a ales dintre candidați vreo 14-15, care i s-au părut lui mai răsăriți, cu voce mai bună, cu ureche muzicală mai ascuțită și a început „pregătirea intensivă” cu ei. Printre aceștia m-am numărat și eu. Eram foarte bucuros de faptul că fusesem ales. Ne-a pus să cântăm pe rând, în cor. Până seara „ne-a frecat” ca pe usturoi. Majoritatea candidaților erau însoțiți de părinți, de frați, de preoți. Ni se dăduse voie să locuim pe timpul examenului în internatul seminarului. Domnul B. a plecat cu „echipa” prin dormitoare. Ne punea în fiecare dormitor să cântăm, să fim auziți. Până am trecut noi prin toate dormitoarele a venit miezul nopții. Eram terminați. Oboseala își spunea cuvântul. Profesorul ne-a spus: „- Gata, mergem acum în curte să bem apă, să ne spălăm și la culcare, că mâine vă așteaptă o zi grea!” De acord. Mi-era sete. Am băut apă rece de la robinet cu poftă. M-am dus la culcare, așa cum ne sfătuiseră profesorul.

Dimineața nu mai puteam vorbi. Eram atât de răgușit, că abia cârâiam. Și trebuia să dau examen la muzică....! Am izbucnit în plâns. Totul era pierdut. Un preot în vârstă m-a văzut plângând, și-a amintit de mine că și eu cântasem seara în dormitorul lui și mi-a spus: „- Copile, du-te pe la vecini și cumpără 4-5 ouă crude. Știu că o să-ți fie greață, dar trebuie să le bei crude. Numai așa ai șanse să-ți revină vocea!” Am alergat val-vârtej. Am bănut din poartă-n poartă, până mi-am găsit leacul. Nu mai băusem până atunci ouă crude, dar cred că nici limonada nu aș fi bănut-o cu așa poftă ca ouăle acelea. A început examenul. Candidații erau strigați după alfabet. Eu eram printre ultimii, așa că mi-a venit rândul abia după ora 12. Când am intrat la examen aveam o voce cristalină, curată, chiar mai bună decât în ziua precedentă. Am cântat troparul glasului al III-lea și „Foaie verde de gutui”. Comisia m-a declarat admis. Au urmat celelalte examene, iar la sfârșit, când s-au dat rezultatele, am constatat că eram pe... primul loc. Mare e minunea lui Dumnezeu!

Au trecut anii. Era în 2008. Predam la Facultatea de Teologie din Craiova Dreptul canonic. Când am făcut prezența, m-a surprins un student. Îl chema... B., ca pe profesorul de muzică. L-am reținut în pauză și l-am întrebat mai multe despre el. Era, într-adevăr, fiul fostului meu coleg de seminar și nepotul profesorului de muzică de care am vorbit mai sus. I-am spus cele întâmplate la examen. L-am rugat apoi să transmită bunicului său urări de bine și de sănătate din partea mea. Nu-i purtam pică, dar am vrut să știe, măcar după patruzeci de ani, că cineva i-a înțeles, totuși, gândul mârșav din seara de examen. Ca profesor de muzică el știa că nu trebuie bătute lichide reci după ce cântă, când sunt coardele vocale încălzite. De!

*

File de jurnal – 14 iul. 1982. „Ieri am fost la Severin. L-am întâlnit pe protopop. Mi-a povestit cum a decurs sfințirea bisericii Grecescu din Tr. Severin. A fost lume multă, a fost ceva înălțător, care nu va fi uitat multă vreme de severineni. În legătură cu vizita de la Bârda, mitropolitul s-ar fi pronunțat că singurul inconvenient a fost acela că sala unde am aranjat masa a fost prea mică.

Am stat șase ore la coadă la benzină și am reușit să iau 22 litri. Am venit acasă obosit și dezgustat.

De dimineață am fost cu taticu la dispensar, la Malovăț. A venit un nou medic stagiar. Abia a putut să ia taticu un biet de trimitere pentru o radioscopie renală. Între timp, pe mine m-a luat Victor Stănculescu, fostul primar, actualul secretar cu propaganda și mi-a dat monografia comunei întocmită de un „colectiv”, din care fac parte și eu, și el, și două dactilografe, alături de câțiva profesori și învățători. M-a rugat s-o corectez și să i-o restitui. Mare parte din lucrare este sub orice critică....

Domnul primar m-a chemat în biroul său. A vrut să mă servească cu o cafea. Am refuzat. Mi-a propus să-i aduc procesul-verbal prin care a amendat-o pe mama fiindcă nu a ieșit la muncă, deși era în perioadă post-operatorie, ca să-l reducă la 100 lei. Probabil voia să-l înlocuiască cu altul. Am refuzat propunerea și i-am spus că dacă cei de la județ unde am făcut contestație nu-mi vor rezolva problema, în sensul de a anula acel proces-verbal, voi face mai multe memorii la Comitetul Central, la Consiliul de Stat, la președinție și la toate forurile pe care le voi considera competente. Mi-a promis că va lua dânsul legătura cu cei de la județeană de partid și în câteva zile voi primi răspunsul. Până atunci să nu scriu nicăieri altă reclamație, că problema se va rezolva pe plan local. Vom vedea!

Învățătorul Ion Vlăduț a spus că ar fi citit undeva, că ulmii au dispărut datorită undelor herțiene din atmosferă.

L-am dus pe taticu la policlinică, dar n-a putut face radiografia. Îi trebuia trimitere și de la cabinetul de urologie, iar doctorul Țepeluș nu avea program. Altă zi pierdută, alt răgaz pentru boală!

Mulți au sărutat și mulți au fost sărutați de la Iuda încoace!

Azi a plouat toată ziua și toată noaptea, parcă s-ar fi rupt zăgazurile cerului. A fost o secetă îndelungată, așa încât ploaia vine tocmai când era mai multă nevoie de ea. Poate o da Dumnezeu să intre și cartelele la apă!"

*

Ajutoare și donații. În această perioadă parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnul Zaharia Gheorghe-Romeo** din Tr. Severin: **400 lei**; **Domnul Nănuți Ion-Adelin** din Șimian (MH): **200 lei**; **Domnul Ionașcu Marinelu** din Londra(Anglia), fiu al satului Malovăț: **200 lei**; **Domnul Botea Constantin** din Șimian(MH), fiu al satului Bârda: **50 lei**;

Domnul Tărăbâc Gheorghe din Malovăț a achitat prima contribuție de cult: **200 lei**;

Domnul Ștefu Constantin(I) din Malovăț a mai achitat **200 lei**, totalizând până acum **405 lei**; **Domnul Cojocariu Titu** din Malovăț a mai achitat **100 lei** pentru contribuția de cult, totalizând **200 lei**; **Doamna**

Rolea Marina a mai achitat **50 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **110 lei**.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

În cursul lunii august am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe, astfel: 4 aug. (Bârda): **180 pâini**; 6 Aug.(Malovăț): **138 pâini**; 11 aug.(Malovăț): **200 pâini**; 15 aug. (Bârda): **197 pâini**; 18 aug. (Bârda): **189 pâini**; 25 aug.(Malovăț): **184 pâini**. Așadar, în luna august s-au donat **1.088 pâini**. Totodată s-au vândut în luna august, cu prețul de achiziție de **0,70 lei/buc.**, astfel: 4 aug. (Bârda): **520 pâini**; 6 aug. (Malovăț): **112 pâini**; 15 aug. (Bârda): **103 pâini**; 18 aug.(Bârda): **511 pâini**; 25 aug.(Malovăț): **66 pâini**. Așadar, în luna august s-au vândut cu prețul de achiziție de **0,70 lei buc.** **1.312 pâini**.

Copiilor participanți la slujbe li s-au dăruit și ciocolate.

*

Urmare îndrumării date de **Preasfințitul Episcop Nicodim**, rugăm pe toți aceia care nu pot asigura cele necesare copiilor lor pentru începerea școlii(ghiozdan, rechizite, îmbrăcăminte, încălțăminte), să ia urgent legătura cu preotul pentru amănuntele necesare și vom rezolva problemele. Important este ca să nu abandoneze copiii școala.

*

Plăți. În cursul lunii august am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **3.550 lei** protoieriei pentru lumânări; **1.680 lei** brutăriei pentru cele **2.400 pâini** donate și vândute în august; **614 lei** impozit; **500 lei** tipografiei pentru cărți; **400 lei** vopsea, diluant și capace pentru stâlpii gardului bisericii de la Bârda; **250 lei** ciocolată pentru copii; **200 lei** pentru colete; **140 lei** pentru timbre poștale; **50 lei** internetul și altele mai mici;

*

Publicații. În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **„Scrisoare pastorală! – 403**, în „Observatorul”, Toronto(Canada), 3 sept. 2019, ediție și on-line(<http://www.observatorul.com>); în „Logos și agape”, Timișoara, 2 sept. 2019, ediție on-line(<http://www.logossiagape.ro>); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 2 sept. 2019, ediție on-line(<https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com>); **Sacru și profan**, în „Omniscop”, Craiova, 2 sept. 2019, ediție on-line(<http://www.omniscop.ro>); **Nu suntem singuri**, în „Omniscop, Craiova, 2 sept., ediție on-line(<http://www.omniscop.ro>); **Marele Judecător**, în „Omniscop, Craiova, 6 sept., ediție on-

line(<http://www.omniscop.ro>); **Măria Ta, Țăran Român(VII)**, în „Obiectiv mehedintețean”, Tr. Severin, an. XXI(2019), nr. 993(29 aug.), p. 11; în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7423(31 aug. – 1 sept.), p. 3; **Măria Ta, Țăran Român(VIII)**, în „Obiectiv mehedintețean”, Tr. Severin, an. XXI(2019), nr. 994(5-11 sept.), p. 11; în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7428(7-8 sept.), p. 3; **Măria Ta, Țăran Român!(IX)**, în „Obiectiv mehedintețean”, Tr. Severin, an. XXI(2019), nr. 995(12-18 sept.), p. 11;

*

Excursii – pelerinaj. ■ **Marți, 20 august**, am efectuat o excursie-pelerinaj pe următorul traseu: **Bârda - Tg. Jiu – Mânăstirea Horezu - Rm. Vâlcea - Mânăstirea Cozia - Mânăstirea Cornu - Valea Oltului – Sibiu (orașul) – Petroșani - Mânăstirea Lainici - Tg. Jiu - Bârda**. Au participat **48 enoriași** din Malovăț, Bârda, Tr. Severin, Cocorova și Jidoștița. A fost o excursie reușită, dar traseul de peste 650 km ne-a determinat să fim peste tot foarte grăbiți.

■ **În ziua de 29 August** am organizat o excursie – pelerinaj la Mânăstirea Schitul Topolnița, cu prilejul hramului. Parohia a pus la dispoziție un autocar. Au participat **43 enoriași** din Malovăț și Bârda. La aceștia s-au mai adăugat câțiva, care au venit cu mijloace proprii de transport. A slujit acolo **Preasfințitul Episcop Nicodim** cu mai mulți preoți. A fost o reușită și acest pelerinaj, iar participarea propriu-zisă o obișnuință pentru mulți.

*

Zâmbete. ☺ O bătrână se cânta în cimitir: „Ioane, Ioane, nenorocitul! La votare ai fost de două ori anul ăsta! Pe acasă de ce n-ai dat? ☺ Un oarecare a murit. A fost dus pe un coridor lung. Pe ambele părți ale coridorului era câte o ușă. Deasupra celei din dreapta scria „Rai”, deasupra celei din stânga scria „Iad”. Omul a fost întrebat de un înger care-l însoțea: „În care loc vrei să mergi, în rai sau în iad?” Omul a zis: „Mai întâi aș vrea să văd cum este în fiecare, apoi mă decid!” I-a deschis ușa raiului. A văzut o grădină frumoasă, cu multă verdețură, cu flori, cu pomi încărcăți de roade, cu izvoare susurând, cu păsărele cântând. I-a plăcut omului. A fost dus și în partea cealaltă. Acolo erau mese întinse, cântau lăutari, lumea benchetua și dansa. Era o veselie de nedescris. Omul a decis: „Aici vreau să rămân!” „Dar aici e iadul!” a ținut să-i reamintească îngerul. „- Nu contează, mie aici îmi place!” Acolo l-a lăsat. A petrecut și el, a mâncat, a băut, a dansat cu femei frumoase până la sfârșitul zilei. S-a dat stingerea și fiecare s-a dus să se culce. A doua zi era totul schimbat. Nu mai erau mese întinse, nu mai erau lăutari, nu mai petrecea nimeni. Era un lac întins în care ardea focul și în care se zbăteau și țipau multe suflete. „Ce se întâmplă? a strigat omul. Unde sunt mesele, petrecerea de aseară, muzica...?” Un drac fioros s-a apropiat de el și i-a zis: „- Bă, nărodule! Ieri a fost campanie electorală! De azi ne apucăm de treabă, n-avem timp de pierdut!”

*

Nunți. Însmormântări. În ziua de 22 aug. am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Mănescu Nicușor** din Malovăț și **Doamna Argint Alexandra** din Tr. Severin, în ziua de 24 aug. pentru **Domnul Popescu Nicușor-Claudiu** din Malovăț cu **Domnișoara Coifan Vișinica-Ionela** din Puținei, iar în ziua de 31 aug. pentru **Domnul Ionașcu Marinelu** din Malovăț cu **Doamna Bârlan Larisa – Maria** din Valea Boierească. Dumnezeu să le ajute! În ziua de 22 aug. am oficiat slujba însmormântării pentru **Borugă Vasile**(81 ani) din Malovăț. Dumnezeu să-l ierte!

*

Licitații. Duminică, **15 Sept.**, în incinta bisericii de la Bârda, la **ora 12**, va avea loc licitația terenului bisericii din Govăra pentru anul 2020; Duminică, **22 Sept.**, în incinta bisericii din Malovăț, la ora 12, va avea loc licitația terenurilor bisericii din Ogașul Barbului, Țigăreni și Ogașanu pentru anul 2020.

*

Picătura de apă. Din cauza secetei prelungite, restricția de apă se prelungește pentru satele Bârda și Bobaița. Așadar, vom avea apă din două în două zile, între orele **10-16**.

*

Program. În cursul lunii septembrie avem următorul program de slujbe: **1 Sept.**(Bârda); **7 Sept.**(Malovăț-Bârda); **8 Sept.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **14 Sept.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **15 Sept.**(Bârda); **21 Sept.**(Malovăț-Bârda); **22 Sept.**(Malovăț); **28 Sept.**(Malovăț-Bârda); **29 Sept.**(Bârda). +În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la telefon: **0724. 99. 80. 86**, ori pe adresa de e-mail: **stanciulescubarda@gmail.com**. Sănătate, pace și bucurii în casele și în sufletele Dumneavoastră!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda